

בהמשך, בעת שהמתלוננת התקשרה בטלפון לאחד מילדיהם הקטינים של שני הזוג, כדי לשוחח עם בנה, התערב המשיב בשיחה, איים וקילל את המתלוננים במלל שפורט בהרחבה בכתב האישום, הכולל בין היתר איומים על כך שהמשיב "יסגור חשבון" עם המתלונן כגמול על שהמתלונן מסר "עדות שקר", על כך שהמשיב "ירקוד על הקבר" של המתלוננים, וביטויים מפורטים הכוללים גידופים קשים ביותר, עם קונוטציה מינית מפורשת ובוטה לגבי המתלוננים.

בשיחה טלפונית מאוחרת יותר מהלילה שבין 18/12/17 ל- 19/12/17, המשיך המשיב לגדף קשות את המתלוננים, ולאיים עליהם במלל שבו בין היתר הודיע כי "ישב מאסר עולם", ואמר, כדוגמא בלבד, מתוך מלל ממושך ומפורט דומה: "...גם אם יהיו מאה שוטרים למטה אני אעמיד את כולם למטה עד שיגמור למצוץ לי ואני אשפוך לו בפה..".

בבוקרו של יום 19/12/17, הגיע המשיב, על פי המיוחס לו, לדלת דירתם של המתלוננים, דפק על הדלת בחוזקה, כשהוא צועק: "תפתח ת'דלת יא בן זונה" "אני אזיין אותך" והחל "להתעסק" במנעול דלת הכניסה לדירה, כשהוא חוסם את עינית הדלת במגנט. לבסוף, הוריד המשיב את "השאלטר" של חשמל הבית, ועזב. המתלונן הזעיק למקום משטרה.

שוטרים שהגיעו למקום, נגשו לדירה אותה שכר המשיב, ודפקו על דלתה. המשיב הזדהה מתוך הדירה בשמו, והודיע כי לא יפתח את הדלת ללא צו. לאחר מספר נסיונות נוספים, פנו השוטרים אל המשיב בקריאה מחצר הבית, והודיעו לו כי אם לא יפתח את הדלת, יזמינו את מכבי האש שיפרצו אותה. המשיב קרא לשוטרים: "אם תיכנסו אני אעשה פה פיגוע שלא נראה מעולם" בהמשך, פנה לבנו הקטין שהיה עמו ואמר לו: "נביא את בלון הגז במקרה והם יכנסו".

אחד השוטרים ביקש להגיע ולשוחח לבדו עם המשיב, אך המשיב אמר לאותו שוטר שאם יגיע לבד הוא "יחתוך אותו לחתיכות קטנות, ויעשה לו חורים בכל הגוף", והשמיע אמירות על כך שהתגבר בעבר על אנשי ימ"ר וימ"מ, וכי יכול "לרסס את כולם בתת מקלע".

לבסוף, לאחר שלמקום הגיע צוות כיבוי אש, הסכים המשיב שראש צוות הבילוש יכנס לדירתו לבדו, ולאחר מספר דקות ירד מהבית והתלווה לשוטרים.

2. יחד עם כתב האישום, שהוגש ביום 24/12/17, הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים.

ראיות לכאורה

3. ב"כ המשיב לא שלל כי מתקיימת תשתית ראייתית מסויימת (כך דבריו), ואישר כי המשיב שהה בתחומי

העיר קריית שמונה בעת שצו שיפוטי שאסר זאת עליו היה תקף, ואולם טען כי מדובר בטעות בתום של של המשיב, אשר שגה לחשוב כי הגבלה שנקבעה לחובתו בהליך אחר, פגה ולא הייתה בתוקף בימי האירועים.

ב"כ המשיב הפנה לכך שהמשיב ציין בחקירתו בהזדמנות הראשונה, כי סבר שההגבלה להגיע לקריית שמונה כבר לא הייתה בתוקף, ובהתבסס על סברתו, הגיע לקרית שמונה, שכר בעיר דירה, ואף הודיע על כך למתלוננת גרושתו. נאמר, שההתנהגות הגלויה של המשיב מלמדת כי אכן נתפס לטעות, ולפיכך לא מדובר על מי שביודעין הפר צו שיפוטי.

בהתייחסו למלל המאיים, שפורט בכתב האישום בהרחבה יתרה, ושמתוכו הבאתי לעיל רק את תמציתם של הדברים - אישר הסנגור כי מדובר בגידופים קשים אשר עדיף היה אילולא נאמרו, ואולם טען כי ההקשר לאמירת הדברים מפחית מחומרתם. ציין בעניין זה כי הדברים נאמרו במהלך שיחת טלפון אשר המתלוננת יזמה, להבדיל משיחה מכוונת ביוזמת המשיב, וכי לכך משמעות לגבי החלשת עילת המעצר.

עוד ציין, כי המשטרה נמנעה מלגבות גרסה מבנם המשותף של המשיב והמתלוננת, ר', אשר נוכח בעת שיחת הטלפון.

לנוכח הקשיים הראייתיים, על פי הנתען, ציין שעילת המעצר מוחלשת, וכי יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בעניין זה, ציין כי אין למשיב הצעה קונקרטית להציע, או משמורן מטעמו, והוצע להסתפק בהרחקה משמעותית מהעיר קריית שמונה.

4. עיינתי בחומר הראיות בהתאם להערותיו של ב"כ המשיב, ומצאתי כי המצע הראייתי לכאורה הנו איתן. גם אם תתקבל טענתו של המשיב כי שגה לחשוב שהחלטה איננה בתוקף, ולכן נכנס לקרית שמונה, ויצר קשר עם המתלוננים - לא יהיה בכך כדי להחליש משמעותית את עילת המעצר. אבהיר להלן את מסקנתי.

5. כאמור, אין מחלוקת על כך, שהחלטתו של בית משפט השלום בטבריה (כב' השופט נבון), מיום 25/10/17 בהליך בש"ע 47211-10-17, קבעה כי אסור למשיב ליצור כל קשר עם המתלוננת באותו הליך ובן זוגה, או להיכנס לתחומי העיר קריית שמונה - עד יום 25/12/17. יובהר כי המתלוננים באותו הליך, הנם גם המתלוננים בתיק הנוכחי - גרושתו של המשיב ובן זוגה.

לפיכך - המשיב אכן הפר את ההחלטה בכך שהגיע לקרית שמונה, על אף האיסור, ביום 18/12/17, אף שכר דירה בעיר, ובהמשך איים על המתלוננים בטלפון, ואף הגיע לדירתם כמתואר.

6. לגבי הטענה שמדובר בטעות, בעטייה "בלבל" המשיב בין ההליך באותה החלטה, לבין הליך אחר, שתוקפו פג - מצאתי כי אין בטענה זו להועיל למשיב בהליך הנוכחי, אין בה להצדיק כל הבנה למעשי המשיב או לעמעם את עילת המעצר.

אכן, נגד המשיב ניתנה, מלבד ההחלטה נשוא ענייננו, גם החלטה אחרת, הפעם ע"י כב' השופט מישורי מבימ"ש השלום בטבריה, שניתנה ביום 13/11/17. בהחלטתו של כב' השופט מישורי, **נאסר על המשיב להיכנס לישוב יסוד המעלה או ללשכת הרווחה בקריית שמונה** (נכתב בהחלטה בטעות "לשכת הרווחה בטבריה, ואולם הטעות תוקנה ל"לשכת הרווחה בקריית שמונה" בהחלטה מאוחרת) **עד יום 13/12/17**.

המשיב, שהוזמן לחקירה בתחנת קריית שמונה, לאחר שהמתלונן ראה אותו חולף עם בנו ברחוב בקריית שמונה, כמפורט בכתב האישום, והתלונן למשטרה כי המשיב מפר צו שיפוטי. בחקירתו, מיום 18/12/17, שם הודיעו לו כי הוא מפר את החלטתו של כב' השופט נבון, אכן המשיב השמיע גרסה לפיה הוא האמין שהאיסור נגמר ביום 13/12/17, ולכן נכנס לקריית שמונה, ואף שכר דירה בעיר. **באותה חקירה הודיע החוקר למשיב כי החלטת ההרחקה מהעיר חלה עד 25/12/17**, והמשיב שוחרר לאחר שחתם על ערובה על סך 2000 ₪.

אשר על כן - העבירות המפורטות בכתב האישום, שענינן איזמים בשיחות טלפון על המתלוננים, וכן ההגעה לדירת המתלוננים, נסיון "להתעסק עם המנעול", וחסירת העינית במגנט, תוך איזמים וגידופים - כל אלה בוצעו לכאורה בשלב שלא יכול להיות ספק כי המשיב ידע היטב, ללא טעות, כי הצו האוסר עליו להיכנס לקריית שמונה תקף, שכן החוקר הודיע לו זאת במפורש בחקירתו מיום 18/12/17.

יתרה מכך - המשיב איים על המתלוננים והגיע לכאורה לדירתם כפעולת תגובה על כך שהמתלונן התלונן נגדו, וזאת לכאורה במודעות ברורה לכך שהחלטתו של כב' השופט נבון עדיין תקפה על כל רכיביה.

7. המסקנה הנה איפוא, כי גם אם המשיב טעה והתבלבל בין החלטתו של כב' השופט נבון, שהייתה בתוקף, לבין החלטתו של כב' השופט מישורי, שפקעה - הרי שהחוקר העמיד אותו, ביום 18/12/17, על טעותו, והטעות לא הייתה רלוונטית לגבי העבירות המאוחרות שבוצעו בלילה שבין 18/12/17 ל-19/12/17, אחרי שהמשיב נחקר ושוחרר.

8. מעבר לכך, איני מוצאת בטענת הטעות של המשיב משקל מכריע, וטענה זו אין בה לשלול מסוכנות הנשקפת ממי שמפר הוראה שיפוטית שנועדה להגן על הציבור. החלטתו של כב' השופט נבון ניתנה לגבי המשיב בהסכמת סניגור שייצגו, בעת שהיה עצור, והנה החלטה מחייבת, שניתנה בהליך פלילי, בו התלוננו המתלוננים נגד המשיב. לא ניתן להקל ראש בהפרת צו, רק בשל טענה שמשמיע מי שמפר צו זה, רק כי מתנהלים נגדו הליכים נוספים, הפותחים פתח לטענות לגבי בלבול בין ההליכים השונים, וקיים ספק אם ניתן לתת אמון במי שמפר החלטות, ומתרץ את ההפרה בבלבול.

9. אציין עוד, כי עצם הטענה לגבי בלבול בין החלטתו של כב' השופט נבון שניתנה בגין חשד לאיום של המשיב כלפי המתלוננים, גרושתו ובן זוגה, לבין החלטתו של כב' השופט מישורי, שניתנה בגין תיק שעניינו חשדות לאיזמים כלפי עובדים סוציאליים, הנה טענה הנחשדת בחוסר אמינות מצד הטוען, שכן מדובר בעניינים שונים, שבשניהם המשיב היה מיוצג, ע"י סנגורים, ולא ברור אם וכיצד טעה המשיב בין שני האיסורים השונים, שהטילו הגבלות לא זהות.

10. אשר על כן, כאמור, מצאתי כי מתקיימות ראיות לכאורה, להוכחת הנטען בכתב האישום, וזאת ללא חולשה משמעותית.

עילת מעצר

11. התנהגותו של המשיב, שאיים בטלפון תוך גידופים שהנייר אינו סובל, על מתלוננים עמם היה מחוייב שלא ליצור קשר, מקימה לגביו עילת מעצר.

מסקנה זו לא תשתנה גם אם אניח ללא סייג, על פי טענתו של המשיב, כי האמירות הושמעו בעת שהמתלוננת התקשרה, וכי המשיב לא היה מי שהתקשר למתלוננים ביוזמתו. יש לזכור כי למתלוננת ולמשיב חמישה ילדים משותפים, ולפיכך יצירת קשר של המתלוננת עם הילדים, אינה מהווה הצדקה להפרת הצו השיפוטי ולאיומים קשים מטעם המשיב.

חלק מהאמירות המאיימות הושמעו בהודעת ווטס אפ מוקלטת- דבר המלמד על איום מכוון.

12. האיומים שהושמעו כלפי בני הזוג, והגידופים הקשים מאין כמותם, מעוררים עילת מעצר שעניינה מסוכנות, המגובה בחזקת המסוכנות החלה על עבירות אלימות במשפחה, בהתאם להוראותיו של סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים. לא אוכל להסכים עם טענת הסנגור כי דובר בעיקר בגידופים, שעליהם לא חל איסור חוקי, בניגוד לאיומים. המלל, שלגביו אין מחלוקת כי הוא נאמר לכאורה, והוא מצוי בהקלטות של שיחות טלפוניות, הנו מלל עוכר שלווה, הכולל איומים מפורשים, והמעורר דאגה ממשית שמא המשיב יפגע במתלוננים, או לכל הפחות ימשיך לאיים עליהם באותו אופן. מטרתו של המעצר הנו למנוע פגיעה במתלוננים באופן דומה.

13. לא ניתן לקבל את הטענה על כך שמדובר במלל סתמי ללא כוונת פגיעה, שכן המשיב לא הסתפק לכאורה במלל בטלפון, אלא בהמשך, גם הגיע לכאורה לדירת המתלוננים, כמפורט בכתב האישום. ביקור זה, שהסתיים בכך שהמשיב הוריד את מתג החשמל ועזב, אחרי שדפק בדלת וקילל, מהווה עליית מדרגה המחזקת את המסוכנות. המתלונן מסר בהודעתו כי הוא חושש מהמשיב, וכי בת זוגו המתלוננת "רועדת מפחד", וגם המתלוננת דווחה על חשש ממשי שלה מהמשיב. חששותיהם של המתלוננים תואמים את התמונה המתוארת בכתב האישום, המגובה בראיות.

14. הפרת החלטת בית המשפט, יצירת הקשר עם המתלוננים ושהות בקריית שמונה בניגוד לאיסור שיפוטי, מקימים עילת מעצר סטטוטורית נוספת בהתאם להוראותיו של סעיף 21(א)(2) לחוק המעצרים.

15. דבר אחרון הנו התנהגותו של המשיב בשלב בו הגיעה המשטרה לביתו, עקב התלונה בתיק זה. המשיב איים על השוטרים, לא שיתף פעולה, התבצר בביתו וצעק צעקות קשות על "פיגוע" ופיצוץ בגז, בעת

שילד קטין מצוי עמו בדירה. התנהגות זו, שלגביה לא חלק הסנגור בפן הראייתי, מקימה עילת מעצר מובהקת נוספת.

16. עילת המעצר מתחזקת נוכח עברו הפלילי של המשיב, הכולל מאסר מותנה בר הפעלה בגין עבירות איומים. עבר זה כולל הרשעות בעבירות הפרת הוראה חוקית, ותקיפה. המשיב ריצה לפני זמן לא רב מאסר למשך 15 חודשים.

לסיכום מצאתי כי קמה עילת מעצר מובהקת שעניינה מסוכנות.

חלופת מעצר.

17. כאמור, המשיב הציע לשחררו בהרחקה מקרית שמונה, וזאת מבלי שהציע ערב או משמורן.

אין בהצעה כדי לענות על מטרת המעצר, מה גם שלא ניתן ליתן אמון במשיב, בשל נתוניו, ונסיבות פרשה זו.

נתתי דעתי לטיעונו של הסנגור על כך שמדובר באדם חולני, טענות שהמשיב השמיע גם בחקירתו, ואולם לא ניתן ליתן משקך מכריע לנתונים אלה בשל עילת המעצר הממשית.

בהיעדר כל הצעה קונקרטית להשגחה ופיקוח על המשיב, מצאתי כי אין טעם להורות על עריכת תסקיר מעצר לגביו, שכן שחרור ללא כל מפקח לא יענה על מטרות המעצר, ולא יבטיח את שלומם של המתלוננים מפני המשיב.

אם יציע המשיב חלופת מעצר קונקרטית שתכלול פיקוח אנושי, ההצעה תיבחן, ויוזמן תסקיר לבחינת המסוכנות ולבדיקת פרטיה של אותה חלופה שתוצע.

בשלב זה, ובהתאם לאמור לעיל - אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ח, 01 ינואר 2018, במעמד הנוכחים.